

kakor da je pribito. Vrnivši se v Ljubljano je govoril s svojim redovnim sobratom, patrom Andrejem. In kmalu nato je prišla k Zakotkarju vest: »Tenček naj pride jeseni v Ljubljano. Jaz bom poskrbel za vse potrebno. Pater Andrej.« Kdo je bil tega naznanila bolj vesel kot Tonček! Vse ljube stvari božje na pašnikih so ga tedaj manj zanimale. Le šola in Ljubljana! Kolikrat se mu je uprl pogled z jasnih rakitenskih višav mimo Krima na ljubljansko kotlino! Tam se mu je odpiral nov svet.

(Nadaljevanje.)

Maksimov:

Mrzel večer s severa . . .

Mrzel večer s severa,
tožna misel sred srca:
Kje zdaj bivaš, īatek naš,
ali gorek stan imaš?

Morda v polju kje stojiš,
v mislih z nami govorиш
in spominjaš se na dni,
ki so bili — več jih ni.

Mrzel večer s severa,
tožna misel sred srca . . .

Cvečoš:

Zimski večer.

Piha, piha mrzel večer
črez sneženo plan;
lahno, skrivoma na zemljo
pada mrak teman.

In zagrinja v temno krilo
gricev beli pas.
In zagrinja mi v daljavi
v temo rojstino vas.

Moje želje in spomini
pa domov hite . . .
Tudi v noči k dragim mojim
cest ne izgube . . .

F. Žužek:

Štiri ptičke . . .

Štiri ptičke, pisane siničke,
so na okno priletele,
nazobale se pšeničke
in veselo so zapele
v jasni zimski dan:

„O, naj Bog vas mnogo let ohrani,
ki ste dobrega srca,
naj vas vseh nesreč obrani,
blagoslov vam dá!“

